

להתראות חנה

מי שסתם נחת בקיבוץ לגור בו או להיקלט, מיד מגיעה היא אליו ראשונה. חיוך על השפתיים, מתנה קטנה ביד ואיחולים הרבה, ונותנת הרגשה כאילו רק לו היא ציפתה תמיד. מי שעבר לדירה חדשה במרחק חמישה בתים ממנה ועוד לא הספיק לפרוק את המזוודות, מיד באה השכנה היקרה הזאת, שוב עם מתנה ואיחולים לשכנות נעלמה. מי שהיתה מטפלת לאחד מילדיה, ורק לימים מספר, כבר מקבלת עציץ. זאת נראית כביכול אישה קטנה ועדינה שאפשר לכופף באצבע. אוהבת לשיר, אך מזייפת. צנועה ומתחבאת במסווה של חוסר כישרון, אך אל תאמינו למראית העין. זו לא אישה - זה מוסד.

לא הוחלט על מוסד זה במזכירות, לא הצביעו לגביו באסלפה. זהו סוג המוסדות הלא-רשמיים שתפקידם לעמוד בפרץ, לסתום חורים שנוצרים בחיי הקיבוץ. זהו מין שילוב של ועדת חברה, ועדת קליטה, ועדת בנים, ועדת הגיל הרך, ועדת חינוך, תרבות וחגים. ירושלים היא בירת ישראל, החרמון הוא העיניים של המדינה, כרמי הוא עיניש של הקיבוץ וחנה פרנקלין היא הלב החם של כפר הנשיא.

יש אנשים שיקחו מהם את תקציבם והם אבודים, יש אנשים שיורידו להם ימי חופש והם יזעקו לשמים, יש אנשים שלא יצאו לחו"ל השנה וזה יהיה למשבר אישי. אך כל אלה וגם אחרים, המסתדרים עם המצב, יסכימו כי בלי חיוך אוהד, בלי יד מושטת ובלי חוס-לב - המצב אז יהיה באמת קשה. כפר הנשיא בלי חנה הוא לא אותו כפר הנשיא - ואלה לא סתם מילים גבוהות.

אנו שולחים לדורצ'סטר שבחבל דורסט, או לדורסט שבחבל דורצ'סטר, את הלב החם שלנו שישמח שם קצת אנשים, שעדיין לא יודעים מה הטוב שלפתע יפול עליהם משמים, ומקווים שישמרו עליו מכל משמר, כדי שיחזור אלינו כעבור שנה-שנתיים - חם ואוהב כתמיד. חנה'לה, תבלי ותחכימי, תעשירי את רוחך - ושתעברי את הטסט.

דברים בערב פרידה מפי צילה ב"ר